

A

MAGYARORSZÁGI REFORMÁTUS EGYHÁZ

BUDAPESTEN

1991. február 27-én megnyílt

ZSINATÁNAK JEGYZŐKÖNYVE

III.

HARMADIK ÜLÉSSZAK

Második ülés

1992. május 5.

ÁLLÁSFOGLALÁS A MAGZATI ÉLET VÉDELMEBEN

A Magyarországi Református Egyház a teremtő, megváltó és megszentelő Isten szavára figyelve vallja: az élet Isten ajándéka, amely a fogamzással kezdődik.

A házasság és szülőség egyaránt Isten akarata és teremtési rendelése. A házasság, mint két ember - egy férfi és egy nő - szellemi, lelki és testi közössége, mint egész életre szóló szövetség, a teremtési rendben megelőzi az élet tovább plántálására adott megbízatást és áldást, de a házasság célja, valamint gyümölcse egymással szorosan össze is kapcsolódik. Isten a két ember kapcsolatát azzal is megáldhatja, hogy azt a maga teremtői művébe bevonja. A nemzés, fogamzás, szülés folyamatában az ember Isten felelős munkatársává lesz.

A bűn, mint Isten parancsának megszegése az élet valamennyi területét megrontotta. Ez a rontás kihat a házastársak, szülő-gyermek, az ember és természeti környezete kapcsolatára is. Isten valamennyi élet között különleges védelem alá helyezi a képére és hasonlatosságára teremtett emberi életet és számon kéri az emberen. Ezért a "Ne ölj!" parancs Isten szeretetre való elkötelező szavával megtöltve az embert a másik ember életének tiszteletére és megóvására szólítja fel, valamint arra, hogy a magzati élet ugyanazt a védelmet élvezze, mint bármely megszületett emberi élet.

Különösen veszélyesnek tekintjük, hogy a modern társadalom orvosi eszköztára azt sugallja, hogy itt pusztán orvosi beavatkozásról van szó, mivel "a magzat csak az anyai test része", pedig potenciálisan önálló személyiség a fogamzás pillanatában kapott szellemi, lelki és genetikai adottságokkal. Az anyai jogra történő hivatkozást továbbá azért is el kell ítélnünk ebben az esetben, mivel az anyaságot erkölcsileg csak pozitív módon értelmezhetjük. Nem tartjuk azt a kettős erkölcsből eredő magatartást sem helyesnek, amely kizárólag a nőre hárítja a döntést és annak minden káros következménye felelősségét. A születendő életéért mindenek előtt az apa és az anya együttesen felelősek Isten előtt.

Egyházunk a házastársak hitbéli döntésének és erkölcsi nagykorúságának szem előtt tartásával megéri a felelős családtervezést. A terhesség megszakítást azonban nem tekinti a családtervezés elfogadható eszközének. Az önmagunknak élő szemlélettel szemben a bibliai áldozatos emberség értékeit képviseli, vagyis azthangsúlyozza, hogy minél több, örömmel várt gyermek vállalásával töltsük be a teremtő Isten parancsát: "szaporodjatok és sokasodjatok!". Az egyház saját tagjaitól és a társadalom egészétől is elvárja a gyermek és a családok védelmét, amelynek mind a szociálpolitikában, mind a sajnálatosan megromlott gyermek- és családpárti közhangulatban és magatartásformában meg kell mutatkoznia. Különösen fontosnak tartja a gyakorlati, új alapokon nyugvó egészség -, valamint tiszta erköl-

csi életre történő nevelést az erre alkalmas pedagógusok, egészségügyi szakemberek és hitoktatók bevonásával.

A magyarság jövőjéért viselt felelősség is arra kötelezi az egyházat és a társadalmat egyaránt, hogy minden lehetséges módon hitet együnk az élet vállalása és tovább plántálása mellett.

Mivel tudatában vagyunk, hogy életünk a bűn realitásának és a Krisztusban való megigazításnak a feszültségében folyik, számolunk a "Ne ölj!" parancsolatnak a háborúhoz és önvédelemhez hasonló olyan határesetekkel, mint például az anya kifejezett egészség károsodása vagy közvetlen életveszély, vagy bűncselekmény, nemi erőszak következtében létrejött terhesség, ahol a két rossz közötti választás erkölcsi dilemmája vetődik fel. Teológusoknak, orvosoknak és jogászoknak e határeseteket továbbra is tanulmányozniuk kell az Ige fényében, hogy az egyház közössége lelkipásztori törődéssel és pásztori segítséggel vehesse körül az ilyen családot.

Egyházunk jogosnak ismeri el az egészségügyi dolgozók azon igényét, hogy munkajogi következmények nélkül, lelkiismereti alapon elutasíthassák az abortusz végrehajtásában való részvételüket.

Tisztelettel emlékezünk meg azokról az orvosokról, lelkipásztorokról, gyülekezeti tagokról és szülőkről, aki Isten Igéjének engedve vállalták sokszor a közvélemény ellenében is egzisztenciális döntésük következményeit.

Bűnbánatra és megtérésre hívunk az ige szavával: "Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket és megtisztít bennünket minden gonoszságtól" (1 Jn. 1,9) Így munkáljuk Isten akaratát, mely élet és békeség.